

MADAM ARTHUR BEY
VE HAYATINDAKİ
HER ŞEY
MİNE SÖĞÜT

ROMAN

MİNE SÖĞÜT
MADAM ARTHUR BEY
VE HAYATINDAKİ
HER ŞEY

Can Çağdaş

Madam Arthur Bey ve Hayatındaki Her şey, Mine Söğüt

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Yapı Kredi Yayınları, 2010

Can Yayınları'nda 1. basım: Kasım 2022, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Ayşe Merdit / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak fotoğrafı: Bridgeman Images

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-5887-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750758874

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MİNE SÖĞÜT
MADAM ARTHUR BEY
VE HAYATINDAKİ
HER ŞEY

ROMAN

♥can

Mine Söğüt'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Aşkın Sonu Cinayettir, 2016

Alayına İsyan, 2020

Başkalarının Tanrısı, 2022

Beş Sevim Apartmanı, 2022

Deli Kadın Hikâyeleri, 2022

Gergedan, 2022

Kırmızı Zaman, 2022

MİNE SÖĞÜT, 1968'de İstanbul'da doğdu. 1985'te Kadıköy Kız Lisesi'nden mezun oldu ve aynı yıl İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Latin Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne girdi. Lisans eğitimini 1989'da tamamladı ve aynı bölümde yüksek lisansa devam etti. Gazeteciliğe 1990'da *Güneş* gazetesinde başladı. Daha sonra *Tempo* dergisi ve *Yeni Yüzyıl* gazetesinde çalıştı. *Haberci* adlı televizyon belgeselinin metin yazarlığını yaptı. Çeşitli dergi ve gazetelerde yazı ve röportajları yayımlandı. 2013-2021 yılları arasında *Cumhuriyet* gazetesinde köşe yazarlığı yaptı.

Yapıtları: *Adalet Cimcoz/Bir Yaşamöyküsü Denemesi* (biyografi, 2000), *Beş Sevim Apartmanı* (roman, 2003), *Sevgili Doğan Kardeş* (araştırma, 2003), *Kırmızı Zaman* (roman, 2004), *Aşkın Sonu Cinayettir/Pınar Kür'le Hayat ve Edebiyat* (söyleşi, 2006), *Şahbaz'ın Harikulâde Yılı 1979* (roman, 2007), *Dolapdere/Kürt Kediler Çingene Kelebekler* (deneme, 2009), *Madam Arthur Bey ve Hayatındaki Her Şey* (roman, 2010), *Deli Kadın Hikâyeleri* (öykü, 2011), *Darbeli Kalemler* (derleme, 2011), *Gergedan/Büyük Küfür Kitabı* (öykü, 2019), *Alayına İsyân* (deneme, 2020), *Başkalarının Tanrısı* (roman, 2022).

I

Kuřları bir bilmedede gördüm.
Akıllarını tamamlayacak
vahiiler arıyorlardı.

Falcı kadın, elinde kahve fincanı, otelin lobisinde tah- ta bir tabureye kuş gibi tünemiş, belli belirsiz dudaklarını oynatıyor. Nagehan, gözlerini kahve fincanına diken kadı- nın ellerine bakıyor. Kadının ellerinin üzerinde dövmeler var. Tuhaf dövmeler. Kayıp bir kavmin büyüleri gibi. Az önce anlattı. O dövmeleri küçükken eline anneanesi yorgan iğnesiyle yapmış. Loğusa sütü, idare lambasının isi ve koyunun öd sıvısı... Canı çok yanmış. Aynı dövmeler anneanesinde de varmış. Ona da kendi anneanesi yap- mışmış. Anneanesi şamanmış. Köyde hastaları, delileri ve kadınları o yatıştırırmış.

Falcı kadının doğduğu köyün bütün kadınları deliy- miş. Hepsi doğurdukları çocukların kaybolmasından, ça- lınmasından, yok olmasından korkarlarmış. Hep babasız çocuklar doğururlarmış. Sonra eteklerine yapışmış ço- cuklarını görmez, dağların zirvelerine çıkar, nehirlerin yataklarına iner, onları hep uzaklarda ararlarmış. Evler- de, sokaklarda unuttukları çocukları avaz avaz ağlar ve aslında yanı başlarında olan analarını ararken, onlar, o analar, dehşetengiz bir korkunun esiri, çocuklarının sesi- ne sağır, görüntüsüne kör olur, olmayan seslerin, olma- yan görüntülerin peşine düşerlermiş. Tanrı bazen herke- si kör edermiş.

Anneanesi bu kadınları yatıştırarak için onlara otlardan çaylar yapıp içirmiş. Sonra geceleri kuş olur, köyün üzerinde uçarmış. Kayıp sanılan ve biteviye ağlayan çocukların ve korkularının peşinde gerçekten kaybolan kadınların yorulup uykuya yenildikleri saatlerde, bitkin bedenlerin üzerlerinde süzülüp siyah kanatlarını şifalı rüzgârlar gibi çırparmış. Rüyalarına girmiş, hem çocukların hem kadınların. Hayaller gördürürmüş onlara. Güzel hayaller. İçinde kayıpların ve korkuların olmadığı. Sakinleşsinler diye. Ağlamasınlar ve kendi içlerinde daha da çok kaybolmasınlar diye. Hiç olmazsa rüyalarında ve hayallerinde mutlu olsunlar diye.

Bir keresinde, daha küçükken, anneanesi onu da kanadına oturtup, ay karanlığında, göklere çıkarmış. Ama o çok korkmuş. Üzerinde uçtukları kadınların ve çocukların tüm korkusu ona bulaşmış. Tüm endişeler o uykulardan süzülüp içine girmiş. O kadar üzölmüş, o kadar ağlamış, o kadar ürkmüş ki dili tutulmuş. O zaman anneanesi torununun kendisi gibi bir şaman olamayacağını anlamış.

“Keşke,” demiş, “dövmeleri yapmasaydım sana.”

Küçük kız bu söze çok içerlemiş. Yalvarmış, yakarmış, “Dayanabilirim, her şeye dayanabilirim, söz,” demiş ama yine de anneanesini, bir daha kanadına bindirip kendisini uçurmaya ikna edememiş. Anneanesi ondan vazgeçmiş. Vazgeçmiş.

O da bir gece, yine ay karanlığında, herkes damda uyurken, usulca aşağıya inmiş. Keçi yollarından yürümüş. Ormanın içine girmiş. Cılız ırmağı geçmiş. Uçurumun başına gelmiş. Kendini, vazgeçtiği bedenini, içi korku ve yılgınlık ve mutsuzluk dolu o küçük, küçücük bedenini, uçurumdan aşağıya bırakmış. O an sırtından simsiyah, kocaman iki kanat çıkmış. Her nefeste, bir bakmış, kanat çırpmış, uçuyor. Bir aşağıya, bir yukarıya, bir sağa, bir

sola. Uça uça eve geri dönmüş. Dama konmuş. Sirtında iki siyah kanat, yatağına yatmış, uyumuş. Uyandıığında koşarak anneannesinin yanına gitmiş. Anneanesi hiçbir şey demeden saçlarını okşamış.

O gün bugündür geceleri uçarmış.

Sırtındaki kanat izlerini gösterdi Nagehan'a az önce. Gerçekten kaburgalarını dik olarak kesen sağlı sollu iki yara izi var sırtında. Otelci, müşterisiyle sevişirken oğlunun onları basıp annesini sırtından bıçakladığını söylüyor. Oğlan şimdi hapisteymiş. Annesini bıçakladıktan sonra kıskançlık krizine girip bu işlerle hiç ilgisi olmayan hamile karısını da öldürmüş. Müebbet vermişler, hapisten hiç çıkmayacakmış.

Falcı kadın otelcinin söylediklerine kayıtsız. Başkasının hikâyesi gibi dinliyor onun önüne gelene anlattığı gerçeği. Nagehan da otelciye değil kadına inanmak istiyor. Gerçekten kanatları olduğuna. Geceleri uçtuğuna. Görülmeyenleri gördüğüne ve tüm hastalıkları iyileştirdiğine, tüm üzüntüleri geçirdiğine, tüm kayıpları bulduğuna inanmak istiyor.

Onları birbirine yakınlaştıran bu istek.

Karşılıklı oturuyorlar. Dizleri birbirine değdi degecek. Etraflarında bir sürü insan. İki de onları görmüyor. Çakıltaşlarıyla dolu upuzun bir kumsalın ortalarında bir yerlerde gibiler. Sanki denizden serin bir rüzgâr esiyor. Saçları o rüzgârda usul usul titreşiyor. Oteli unutmuşlar. Yaptıkları işi umursamıyorlar. Müşteriler, içi dalgalarla çoktan boşaltılmış sedefli deniz kabukları gibiler. O kadar zararsız. Ayaklarının ufak hareketleriyle tabanlarında cıtırdıyorlar. İncecik kum taneleri oluyorlar. Sedefli. İçeriği aydınlatan floresanların çiğ ışığı umurlarında değil. Etraflarındaki erkeklerin müstehzi homurtuları ya da kapının önünden geçen ambulansın sireni, kim bilir nasıl bir felaketten kaçan insanların bağırışları, çekilen zılgıt-

lar, içeriye sızan huzursuzluk, hiçbiri umurlarında değil. Onlar arıyorlar. Birlikte bir şey arıyorlar. Kaybolmuş bir şey. Fincanın içinde.

Evet, karşı penceredeki oğlan. Kayboldu. Birden. Yok oldu. Gece yarısı, pencereyi, perdeyi, ışıkları, kapıyı, her şeyi açık bırakıp, kucağında siyah bir poşet, koşarak dışarı çıktı. Üzerinde onu gecenin vahşi ayazından koruyamayacak kadar ince bir ceket. Boynuna yılan gibi sarılmış hardal rengi kaşmir bir atkı. Yağmur az önce dinmişti. Artık rüzgâr esmiyordu. Kuşların uyanıp ötmesine, güneşin kendini göstermesine saatler vardı. Kısa etekleri dümdüz etsiz kalçalarına kadar sıyrılmış uzun boylu iki travesti, aralarında büyük sarı bir sokak köpeği, apartmanın girişindeki basamaklara çökmüş sigara içiyorlardı. Oğlan, ağır ağır yanlarından süzülen ve laf atıp atmamak, çirkefe sıçrayıp sıçramamak, hemcinsiyle sevişmeyi isteyip istememek arasında gidip gelen taksi şoförüyle göz göze geldi. Hayır, taksiye binmedi. Koştı. Sokak boyunca koştu. Nagehan pencereden beline kadar sarkıp, ardından bağırdı. Çatıdan simsiyah kuşlar havalandı. O duymadı. Köşeyi döndü ve gitti; daha geri gelmedi.

Falcı kadına söylemiyor ama ona Kedileş'ten bahsettiği için pişman. Madam Arthur Bey'in ismini söylediği için tedirgin. Her şeyi, Madam Arthur Bey hakkındaki her şeyi anlatmadığı için suçlu. Pişmanlıklarını bir çuvala koyup falcı kadını kanatlandıran o uçurumdan aşağıya atsa... Her şeye yeni baştan başlasa.

Uyumak, derin derin uyumak ve bir başkası olarak uyanmak istiyor. Doğurduğu çocukları kaybetmemiş biri olarak. Belki bu kadın, sırtında dünyanın en büyük yarasını taşıyan bu deli kadın, kahve fincanının içinde bir şeyler görür.

Kadın hiçbir şey görmüyor. Ama bunun nedenini biliyor.

“Aradığın şeyi çok büyük bir güç saklamakta. Asla erişemeyeceğin bir yerde. Ve senin yüzünden. O senin yüzünden kaybolmuş. Ona hiç öğrenmemesi gereken bir şey söylemişsin. Sanki lanetli bir isim. O ismi sakın bir daha ağzına alma.”

Kadının sırtındaki yaralardan kanatlar çıkıyor. Gündüz vakti. Otelin nem ve ter kokan lobisinde. Kocaman siyah bir kuşa dönüşüyor. Memelerinde emzirdiği küçük bir oğlan. Dişleriyle etini kanatıyor. O, acıyı umursamadan kör bakışları kahve fincanının içinde, usul usul sırtındaki kanatları oynatıyor.

Nagehan ayağa kalkıyor. Bir sigara yakıyor. Oğlu tarafından sırtından bıçaklanan kadının otelin lobisinde görkemli siyah bir kuşa dönüşmesini izliyor.

Kimseye hiçbir şey söylemeden burayı terk edecek.

Kaderle başa çıkmanın tek yolu, ona kafa tutmaktır.

Kadının kanatları büyüdükçe büyüyor. Kadın uçtukça uçuyor. Otelin lobisinde. Çaresiz bir kuş gibi. Çırpınıyor. Camdan cama, duvardan duvara, çarptıkça çarpıyor. Onu ve Nagehan'ı burada, bu otelin lobisinde kimse umursamıyor. Nagehan sigarasından derin, çok derin bir nefes çekiyor. Falcı kadını orada, kanatları ve çaresizliğiyle baş başa bırakıp gitmeye karar veriyor. Dönmemek üzere, gitmeye.

Nagehan hep kaderine isyan ederek yaşadı. Birileri onu edep çukurunda boğmaya kalktı, o kendini edepsizlik uçurumuna attı. Bugüne kadar ona ne yap dendiye yapmadı, ne yapma dendiye yaptı. Şimdi falcı kadın ona o ismi unut diyor. Unutmayacak. O ismi bir daha ağzına alma, diyor. Alacak.

Madam Arthur Bey'i tanıdı. Onun gizli ve tehlikeli hayatına girdi. Bile bile. Göze ala ala. İsteyerek. Girdi ve çıktı. Çıkarken geride bir şeyler bıraktı. Önemli şeyler. Madam Arthur Bey'in hayatındaki her şeyin, o karmakarışık şeylerin arasına kendinden bir şeyler. Bıraktı.

Bu falcı kadından çok önce Madam Arthur Bey, “Benim adımı, kim olduğumu unutacaksın,” demişti. Oyalıyı, o fotoğrafçıyı, o fotoğrafları, o adamı... o çocukları. Madam Arthur Bey’i ve hayatındaki her şeyi unutacaktı. Buna karşılık bağışlandı canı.

Ama o bir itiraz. Kanadığı ilk gün, kimsenin karısı olmamaya ant içmiş küçük ve asi bir kızın büyümüş hali. Bitirmeye tenezzül etmeden terk ettiği okullarda okutulan hiçbir şeye inanmayan, öğrenmek istediği her şeyi, istekle koynuna girdiği müşterilerin çırılçıplak hallerinde bulan ve dünyanın çok büyük, zamanın çok geniş olduğunu seze seze, hayatın içinde ağır ağır ilerleyen, her gün baktığı pencereden her seferinde tekrar tekrar intihar eden, yorgun ve beklentisiz bir orospu. Bugün ölse... Yeryüzünde hiçbir şey değişmez.

Kimsesizlik sanıldığı gibi güçten düşürücü bir zafiyet değildir. Aksine insana güç verir. Nagehan yetimhanede büyüdü. Annesiyle babasının kim olduğunu hiç bilmeden. Çöplüğe terk edildiğini bilerek büyüyen çocuk, kim olduğunu düşünür?

Hayat Nagehan için kocaman bir çöplük. İçi birilerinin artıklarıyla dolu. O, o artıklardan kendine ziyafet sofraları kurmayı biliyor. Kaderle oyun oynayan, kaderi ciddiye almayan, hayatı, başına gelenleri ve gelebilecekleri meraklı gözlerle seyreden ve kendini bildi bileli sevişerek para kazanan, tanrı başta olmak üzere hiç kimseye güvenmeyen bir kadın. Kendine bile güvenmeyen.

Sırtında iki derin yarayla kanat çırpan falcıyı lobide bırakıp en üst kattaki odasına çıkıyor. Buradan gidecek. Uzağa değil. Karşı binaya. Onun evine.

Odasına son kez bakıyor. İçeriden son kez. Duvardaki çiçekli kâğıtlara bakıyor. Üzerlerindeki sivrisinek ölülelerinin kahverengi izlerine. Yerdeki kilimin kirine. Ve penceredeki perdelerle bakıyor. Neleri örttüler bugüne kadar,

açtığında neleri sergilediler. Hepsine tek tek bakıyor. Olmuşlara bakıyor. Ve olacıklara. Bu odada. Yaşanmışlar ve yaşanacaklar nasıl oluyor da aynı anda var olabiliyorlar? Bir girdap gibi. Her şeyi içinde çevirdikçe çeviren bir oda. Bir hayat. Yatağın altındaki valizi çekip çıkartırken başı dönüyor. Dolaptaki giysileri hızla valize dolduruyor. Bir yandan da karşı pencerenin ardındaki terk edilmiş odaya bakıyor. Penceresi, perdesi, ışığı, kapısı açık o odaya. O odada yaşayan oğlan bir daha geri dönmeyecek. Bu belli.

En iyi, terk edişleri okumayı bilir. İstekli ya da isteksiz terk edişleri. Alelacele gidişleri. Bir daha geri dönme-yişleri. Bir bebekken terk edildi. Doğurduğu bebekleri de o terk etti. Tanır. En iyi terkleri tanır.

Valizini alıp yangın merdiveninden aşağıya iniyor. Kimseye görünmeden arka kapıdan çıkıp binanın önüne dolaşiyor, karşıdaki bakkala giriyor. Bakkaldan sigara alıyor. Paketi aceleyle açıp bir sigara yakıyor. Dudaklarında ılık bir ateş. Elinde valizi, onun gece yarısı alelacele çıkarken açık bıraktığı apartman kapısından içeri girip, iki gün önce hızla indiği merdivenlerden ağır ağır yukarı tırmanıyor. Dairenin aralık kapısını ayağıyla itip içeri giriyor. Kapıyı kapatıyor. Valizini yere bırakıyor. Odanın ortasında, gözleri kapalı, bir süre öylece duruyor. Sonra gözlerini açıp pencereden dışarı bakıyor. Az önce ya da bin yıl önce terk ettiği otel odasına.

O odada şimdi bir kadın var. Heykelleri alaşağı edilerek hınçla kırılan, vahşi çılgınlıklar atılarak meşalelerle yollara düşülen ve geçmişe lanetler edilen o günlerde, o uzak, o soğuk, o beyaz geceli ülkede doğdu. Yakın geçmişle hesaplaşır gibi görünen ama aslında gelecek için kurnaz hesaplar yapan bir örümceğin ağında çırpınan bu ülkede, erkeklerle sevişiyor. Sevişerek para kazanıyor.

Nagehan, Olga'nın güzel vücudunu seyrediyor. Güzel vücudunu ve güzel kaderini. Uzun bacaklarını, uzun

boynunu ve derin bakışlarını. Sutyensiz küçük memelerini ve gamlı gençliğini seyrediyor. İsteklerini, hayallerini, geleceğini seyrediyor. Dudaklarına değip canını yakan kor filtreyi yere tükürüp ayağıyla eziyor. Paketten yeni bir sigara çekip yakıyor.

Pencerenin önünde bir kuş. Kocaman siyah kanatlı bir kuş. Az önceki falcı kadın gibi bakıyor gözleri. Ona olacakları söylemeye gelmiş. Ya da olsun istediklerini.

Falcılar geleceği görürler mi, yoksa oluştururlar mı?

Falcılar gelecek inşa ederler. İstekleri ve sezgileriyle büyü yapar, olabilecekleri olur kırlarlar. Olmazları da olur kırlarlar. Falcının isteğiyle sezgisi bir olur, dünyayı döndürür. Yıldızları söndürür. Falcı fala bakmayagörsün, falcı hayal kurmayagörsün, her muhtemel, tek tek gerçeğe dönüşür.

Nagehan masanın başında ayakta duruyor. Masadaki kahve lekeli sarı saman kâğıdının üzerinde Madam Arthur Bey yazısı belli belirsiz okunuyor. Yazıyı sesli olarak okuyor. İsyân eder gibi. Kadere, falcıya ve tehlikeye başkaldırışındaki hoyratlık görülmeye değer. Yine intihar.

“Madamarthurbeymadamarthurbeymadamarthurbey.”

Madam Arthur Bey ve hayatındaki her şey!

Pencereyi kapatıyor. Perdeyi çekiyor. Işığı söndürüyor. Kapıyı kilitliyor, derin bir uykuya dalıyor.

II

Sadece insanların değil,
tanrıların da kaderi vardır.

Olcayto duvara dayalı, ortası çökük yatağın kenarına ilişmiş, tedirgin bir misafir gibi, sanki biraz dalsa kayıp yere düşecekmiş gibi, oturuyor. Penceredeki karanlığa belli belirsiz yansıyan suretini seyrediyor.

Karşıdaki otel odasının penceresi kapkaranlık. Perdeleri çekili. Kadın o kapalı pencerenin, çekili perdelerin arkasında ya uyuyor, ya sevişiyor, ya ağlıyor... ya da sigarasından derin nefesler çekiyor. Perdeyi açsa, onu, kendisini seyreden adamı görecek. Göz göze gelecekler. Adam o otel odasında olmak isteyecek. Kadın kim bilir nerede... olmak isteyecek.

“Dünya çok büyük; zaman çok geniş,” diye düşünüyor. Pencerenin derin karalığına bakıyor. Üzeri sigara ateşiyle delik deşik olmuş çiçekli muşambayla örtülü eski tahta masayı iyice önüne çekiyor, saman kâğıdına zehir gibi yayılan mürekkepli kalemle kelimeler yazıyor.

Zehirli kelimeler.

Yazıyor.

Her kelime bir öncekini bir sonrakine bağlamakla yükümlü. Bir hikâye anlatıyor. Aslında olmayan bir olay, aslında yaşamamış insanlar. O, yalan bir dünya yaratmakla mükellef bir yazar. Evinde, tek başına. Tüm dünya karşısında. Kaleminin ucundan mürekkeple birlikte tehlike de

akıyor kâğıdın üzerine. Tehlikeli ve usul usul. Yazıyor. Yazdıklarının kokusunu duyuyor. Cümleleri is kokuyor. Biraz kirli sanki. Çöpe atılmış şeylerin birbirine karışmış asitli kokusu gibi. Vazgeçilmiş şeylerin. Başkalarının şeylerinin. Kokusu. İçine çekiyor. Genzi yanıyor. Gözleri yaşıyor. Dünyanın tüm endişeleri genzinden içeri akıyor. Kokuyla birlikte. Yorgun. Yeni bir romana başlamakla, her şeyden vazgeçip gitmek arasında bocalıyor. Yaşamakla ölmek arasında... bocalıyor. Her zaman bu böyle.

Her zaman... şimdiki zaman.

Kelimeleri, aç bir hayvanın sivri dişleri arasından korka korka çekip çıkarıyor. Her hamlede bir yanı ölüyor. Her hamlede kelimeler etine batıyor. Akan kanda ölüm var. Eğer o kanı durduramazsa yazamaz. Ama etini kanatmazsa da yazamaz. Kelimeler... bilenmemiş jiletler gibiler. Paslı ve tehlikeli.

Kelimeler kadar tehlikeli bir şey daha var bu sefer hayatında: Fotoğraflar. Sahaflardan toplanmış eski fotoğraflar. İnce ve parlak ve kaygan kâğıtlara basılmışlar. Önce. Çok önce. O doğmadan önce. Her nasılsa o zamandan bu zamana yırtılmadan kalmışlar. Parmaklarını zamanın göze görünmez varlığını kimyasına hapsetmiş, inceliğine rağmen dayanıklı, eskiliğine rağmen zamansız, gerçekliğine rağmen artık sanki hayalî olan o kâğıtların ipeksi yüzeyinde gezdiriyor. Aklını ürperten bir serinlik. Artık olmayan insanların, sürmeyen hayatların serinliği. Ölümün serinliği.

Üşüyor.

Yaşanmış ve bitmiş sayısız hayata, ayıplanabilir bir merakla, yeniden yeniden yeniden bakıyor. Gözlerini dike dike. Gözlerini kısıp. Uzaklarda yankılanan sesleri duymaya çalışıyor. Fotoğrafın çekildiği anda söylenen sözleri. Uzaktan seslenmeleri. O duruşun ardından atılan adımları. Öncesindeki tedirginlikleri. Karnında tuhaf bir sancı.

Suçluluk. Sararmış kâğıtların üzerine zapt olmuş, öncesi ve sonrası belirsiz anlarla baş başa kalmak korkutucu. Zaman bu fotoğraflarda gömülmemiş bir ölü gibi. Artık gömülmek ister gibi. Tedirgin. Bu fotoğraflar, bütün eski ve kimsesiz fotoğraflar, sanki ondan bir şey istiyorlar. Bir mezarı kazıp ölüyü dışarı çıkarmasını, dudaklarını çürümüş bedenlerdeki dudaklara dayayıp içlerine yeniden hayat üflemesini... bir ölüyü öpmesini... istiyorlar sanki. Talepkâr. Talepkârlar.

İçlerinde gizli anlamlar barındıran ve sesle birleşip kılıktan kılığa girebilen, yazıya sıkıştırıldıklarında hep ama hep yetersiz kalarak onu da âcizleştiren kelimeleri sevmediği gibi fotoğrafları da sevmiyor.

Neden ânı sabitlemek ister insan? Neyi hapsetme arzudur bu? Zamanı mı? O geniş, o sonsuz, o başlangıçsız, o tanrısal zamanı mı? Hiç anlayamadığı, anlayamadığı için de ölesiye korktuğu zamanı? Zapt etmek ister? İnsan? Neden? Bugününe, ânına, yaşadığı hayata sahip çıkmayı beceremezken, geçmişin elini kolunu bağlayarak, olmuş bitmiş geçmiş gitmiş bir ânı durdurmanın anlamı ne? Madem tarih tekerrürden oluşuyor, madem geçmişten hiç ama hiç ders alınmıyor... İnsanın amansız arsızlığı.

Olcayto'nun bir geçmişi yok. Kayıp. Babasının mezarının başında o âna kadar annesi bildiği kadının sözleriyle geçmişe ait ne varsa küllere karıştı.

“Sen benim oğlum değilsin.”

Kendini öldürmeye karar vermiş bir anne, çocuğu da kendisiyle birlikte ölsün mü ister illa?

Olcayto kimin oğlu? Bu fotoğraflardaki herhangi birinin oğlu olabilir mi? Ya da bambaşka yerdeki bambaşka fotoğraflardaki birilerinin. Yıllarca annesi bildiği, fotoğrafları yakarak kendisiyle birlikte babasını da bir kez daha öldüren o kadın, suçlu. Ama zaten fotoğrafları çeken de suçluydu. Ona bakan da. Suç bulaşıcıdır.

Masanın üzerindeki fotoğraflara bakıyor. Dikkatlice. Tek tek. Her karede bir başkasının sureti. Gözlerinin içine bakıyor. Gözbebeklerine. Bir zamanlar objektife dikilmiş ve o anda, o zamanda sabitlenmiş ölü bakışlarla göz göze gelmeye çalışıyor. Gördüğü tek şey: Sitemkârlar. Zamanın içinde bir yolculuk yapmış ve yorgun, bu bakışmaya varmış. Gibiler. Oysa hepsi bir anlık, o anlık, geçici, uçucu bir bakış, duruş, eda. Öncesi ve sonrası bambaşka. Biliyor. Ama yine de korkutucular. Sanki zamanın derin ve ıssız çukurunun kaygan duvarlarından yukarıya tırmanıyorlar. Elllerinde ucu kıvrık oraklar. Can almaya gelir gibi. Bir şey. Çok şey. İstiyorlar. Ondan.

Geçmişini fotoğraflardan öğrenmek mümkün mü? Ne anlatabilir bugün bize, çoktan ölmüş bu insanların durgun ve suskun suretleri? Sadece zamanın geçip gittiğini ve her şeyin bir gün bittiğini. Herkes ölür. Her şey biter. Ama yine de hayatta aslanan telaştır. İstektir.

Olcayto hissediyor; istemekten vazgeçtiği gün özgülleşecek.

Şimdi huzursuz. Yüzündeki solgunluk bundan. Kafasını şefkatle saran ve onu olduğundan daha da büyük yapan babasınıninkilerin aynı kıvrık saçlarının siyahındaki cansızlık ve yine babasınınkilere benzeyen kara, kapkara gözlerindeki dermansızlık hep bundan.

Kim olduğunu bile bilmediği, ama gerçekten yaşamış ve muhtemelen çoktan ölmüş birilerine ateşi canlı volkanik çukurlardan toplayacağı, kaktüs bahçelerinin diplerinde bulacağı, ürkütücü okyanus derinliklerine dalıp dalıp çıkaracağı kelimelerle yeni hayatlar yazmak için cesaret toplamalı. Yeryüzünde bugüne kadar çıkarılmış ne kadar ses varsa hepsi, kulağına dayadığı dev bir denizkabuğunun içine sığılmışçasına, uzak, bitmiş, geçmiş zamanlardan gelip kafasının içinde uğulduyor. Yaban bir duygunun pençesinde canı acıyarak kıvrıyor.

Fotoğraflara bakıyor. Kim bu insanlar? Kimdi bu insanlar? Sokakta yanından geçip gidenler gibi. Kim olduğunu bilmediği insanlar üzerine düşünüyor. Devamlı. Kadim bir sırrı çözecekmiş. Kimin kim olduğunu anlarsa hayatın şifresi darmadağın olacakmış. Şifreleri çözmek bir vazifeymiş. Gibi.

Tuhaf bir suçluluk içinde. Hiç tanımadığı ama birilerinin düşmanı, âşığı, annesi, babası, arkadaşı, kanlısı, kâbusu olan ve yaşadığı süre içinde peşinde ve içinde kim bilir nasıl bir hayat sürükleyen bu insanlarla ilgili hikâyeler anlatma arifesinin suçluluğu bu. Onların gerçeğini hiçe sayarak yepyeni bir gerçeklik yaratacak. Gözünü kırpmadan. Kendine bir hayat yazar gibi.

Masanın üzerinde, su bardağında, kırmızı, kıpkırmızı bir şarap. Babasının kilere benzeyen kalın dudaklarını iştahla bardağa dayayıp küçük yudumlar alıyor. Şarapla birlikte uzaklardaki bir papazkarası bağının tüm hüznü, sıkıntısı, tedirginliği boğazından aşağıya akıyor.

Biraz cesarete ihtiyacı var. Tüm yazarlar gibi. Tüm yalancılar gibi.

Yalan söylemek için biraz cesaret ver tanrım ona. Esin dedikleri aslında cesarettir. Kendine güven. Kendine inanç. O da tüm yazarlar gibi korkak. Hem istiyor, hem istemiyor. Daha önce uydurduğu onca yalan, onca kelime, onca cümle... kurduğu hayaller!

Yazara atfedilen cüret sadece ama sadece isteklerden oluşmamış mıdır? Tıpkı tanrının insanları sadece ve sadece istekten yaratışı gibi, yazarın varlığı talepten kanatlar çırpıp durmaz mı yer değiştirebilmek, yukarı, yukarı, biraz daha yukarı çıkabilmek için? Uçabilmek için. Bir kuş gibi. Bir şaman gibi.

Olcayto beden değiştirmek istiyor.

İşte yine, bir kez daha ve keşke son kez, şu anda yazmakta olduğu, tam kalbinde bir cenin. Tam kalbinde.

Yıldırımlar düşüren, toprağı çatlatan, karaları denizlere, denizleri karalara akıtan o kadim irade madem kaosu seviyor, insanın tek kurtuluşu bu kaosla uyum içinde devinmektir. Madam Arthur Bey dünyada cennet hayali kurmanın bir ahmaklık olduğunu düşünüyor. Gerçek insan cehennemde hayatta kalmanın yollarını kollayabilendir. O kadar kötü. O kadar kötüydü. O kadar kötü olacak. Cesaretini yeniden toplayacak. Hayatta kalabilmek için. İçindeki varoluş hırsını başka bir bedene devredebilmek için. Tuzaklar kurdu. Kuruyor. Kuracak. O hep kötü olacak.

Gerçeküstü özellikleriyle Madam Arthur Bey, yazar Olcayto Ran, "bir sa-vaş artığı" olan dilsiz Maria, bilge hayat kadını Nagehan ve kalbi kırık eski sevgililer, kimliğinin peşindekiler, kayıp babalar, sırların pençesinde yaşayanlar... Yolları Kara Yalı'da kesişen bu birbirinden renkli, birbirinden ka-ranlık ve yaralı karakterler yaşam denen lanetle baş etme çabasıdır.

Sahaplardan topladığı eski fotoğraflardan hayatlar kurgulayan Olcayto Ran'ın benliğinde kadınla erkeği birleştiren Madam Arthur'la tanışması, kendi karanlık geçmişine de kapı aralar. Geçmişteki cinayetler nedeniyle Madam Arthur Bey'den ölesiyle korkan Kedileş'e kulak veren Olcayto, za-manla yolunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalır.

Mine Söğüt sıra dışı romanı *Madam Arthur Bey ve Hayatındaki Her Şey*'de okurları Kara Yalı'nın karanlık odalarında dolaştırarak kimlik buna-lımları, iktidarla ilişkileri, karabasanları ve korkularıyla yüzleşmeye, varoluşun temeli olan kaosun içinden geçmeye davet ediyor.

#geçmiş #sırperdesi #cinsiyet #kimlikbunalımı #iktidar #karabasan #kaos #kadın

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

roman

ISBN 978-975-07-5887-4

9 789750 758874